

iki isimli Kedi

Kedi
Öyküleri-1

Linda Newbery

2
BASIM

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

İki İsimli Kedi

İki evinin olması, iki kahvaltısı, iki çay saati atıştırmalığı, iki kâse süt, iki akşam yemeği... ve iki isim demek! Ancak Kedi'nin de yakında öğreneceği gibi, her şeyden iki tane olması, sorunları da iki katına çıkarır!

Çeviren: Meral Alatan

Ödüllü ve etkileyici öykü anlatıcısı
Linda Newbery'nin yazdığı,
"Kedi Öyküleri" içinizi ısıtacak.

KIRMIZIKEDİ
ÇOCUK

 www.kirmizikedi.com
 [www.facebook.com/Kirmizi Kedi - ÇOCUK](https://www.facebook.com/Kirmizi-Kedi-ÇOCUK)
 twitter.com/krmzikedikitap
 instagram.com/kirmizikedicocuk

ISBN: 978-605-9799-91-6

t 9 9 786059 7994 16

Kırmızı Kedi Yayınevi: 516
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 118

Özgün adı: *The Cat with Two Names / Cat Tales-1*

İki İsimli Kedi

Kedi Öyküleri-1

Linda Newbery

Çeviren: Meral Alatan

Metin © Linda Mewbery, 2000

İllüstrasyonlar © Usborne Publishing Ltd., 2008

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp

Son Okuma: Sema Diker

Kapak Tasarımı ve Çizimler: Stephen Lambert

Kapak Uygulama ve Grafik: Serap Bertay

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Ekim 2015, İstanbul

İkinci Basım: Nisan 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-9799-41-6

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere/İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Kedi Öyküleri

İki İsimli
Kedi

Linda Newbery

Çeviren: Meral Alatan

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Handwritten Title

Handwritten text, possibly a list or notes, consisting of several lines of illegible script.

Matthew ve James Goddard için...

Birinci Bölüm

Bir zamanlar Kedi'nin bir ismi vardı ama birkaç hafta sokakta yaşadıkdan sonra isminin ne olduğunu unutmuştu işte.

Ayrıca eskiden kendine ait küçük kapısı ve içinde uyuduğu sepeti olan bir evi de vardı. Ama artık hiçbiri yoktu. Sahipleri bir gün eşyalarını toplayıp evden gittiler. Kedi'yi almadılar.

Onu istemediler.

Sonra eve yeni insanlar taşındı, kedi kapısını kapatıp onu dışarı attılar. Yani onlar da Kedi'yi istemediler.

Kedi şimdi ne yapacaktı? Mevsim kıştı, geceler uzun ve soğuktu. Ne içinde kıvrılıp uyuyabileceği sıcak bir mutfak ne de önüne konmuş bir kap yemek vardı.

Kedi, kendi başına hayatta kalmayı öğrenmek zorundaydı.

Saklanma konusunda giderek ustalaştı Kedi. Yağmurlu havalarda altında uyuyabileceği bir çalılık ve güneşli havalarda çatısında yayılıp yatabileceği bir kulübe buldu.

Ayrıca yürüyüş yapacağı ve gizlenebileceği yerleri de

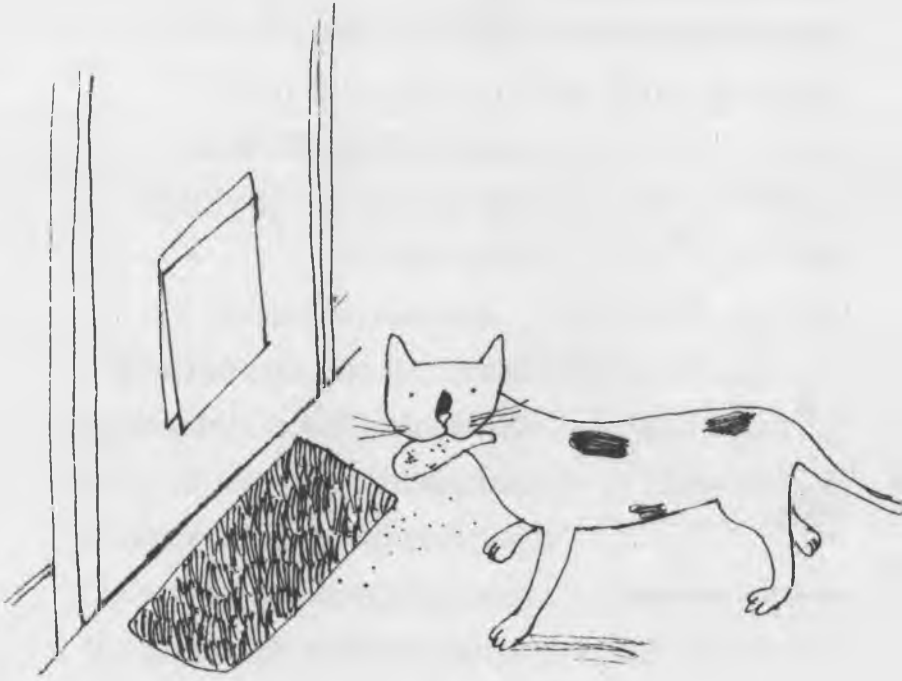
vardı; kimsenin onu bulamayacağı kuytular biliyordu.

Geceleri, yiyecek arayarak çöp kutularının etrafında sinsice dolandı. Bahçelerde pusuya yatıp gübre yığınlarının arasında yemek artığı aradı ya da kuş

yemliklerinden düşmüş ekmek kırıntılarını bulmayı umdu.

Bazen, cesaretini topladığında veya çok aç olduğunda, başka kedilerin kedi kapılarından içeri süzülüp mutfaklardan yiyecek kaçırdı.

Bir keresinde,
köşedeki evde
yaşayan ve kendi
bölgesinde başka
kedileri istemeyen
Kızıl Şimşek'le
dövüştü. Zorlu bir
savaşçı olan Kızıl

Şimşek, Kedi'nin kulağını yırtıp kanattı.
Bu dövüşmenin ardından Kedi öyle bitkin
düştü, canı öyle yandı ki yiyecek aramak
umrunda bile olmadı.

Kedi'yi asıl
şaşırtıp tüylerini
diken diken eden
ve patilerininin
kasılmasına
neden olan şeyse,
sahibi kapıya
çıkıp onu içeri

çağırduğunda Kızıl Şimşek'in mırıl mırıl, tatlı bir kediciğe dönüşmesiydi. Sahibi onu Kızıl Şimşek diye çağırmazdı, ona Ponpon derdi.

"Haydi gel Ponpon, akşam yemeği hazır!" diye seslenirdi sahibi arka kapıdan.

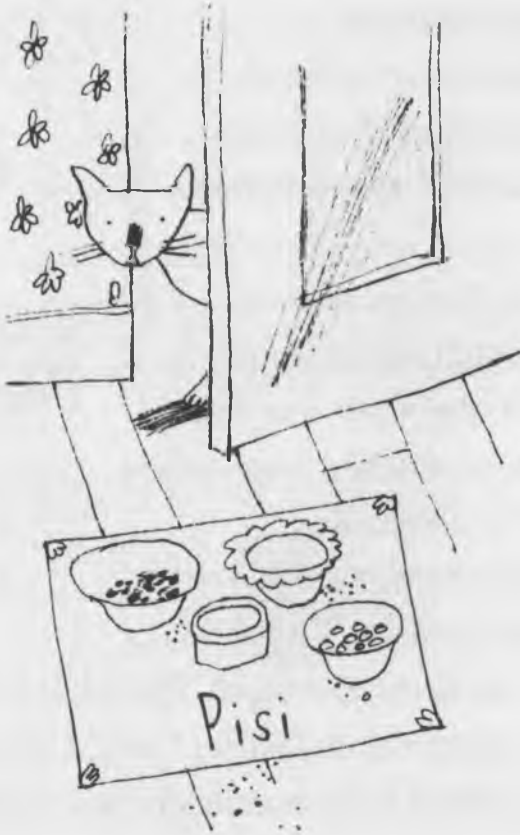

Kızıl Şimşek anında hırlayıp tıslamayı bırakır, tatlı bir kedi yavrusuna dönüşürdü. Sırtını yay gibi gerer, okşanmayı beklerdi. Arka kapıya yaklaşır, sahibinin bacaklarına sürtünmeye başlardı. Sonra içeri girip tika basa doyururdu karnını, Kedi bütün o nefis lezzetleri hatırlıyordu – morina ve somon balığı, içinde minik et parçaları olan soslu yaş mama ve sardalye aromalı kuru mama en lezzetli olanlardı.

Kedi bir keresinde içeriye göz atmış ve Kızıl Şimşek'in yemek kaplarını görmüştü. Üzerinde PİSİ yazan kendine ait bir kilimi vardı. Üstünde biri yaş, öbürü kuru mama için iki yiyecek

kabı, biri su diğeri süt için iki de çanak duruyordu. Sadece bunları düşününce bile Kedi'nin ağız sulandı. Kendi mama kabını ve yemek saatleri için eve çağırılmasını hatırladı.

Ama artık hiçbiri yoktu.

En çok da, Kızıl Şimşek'in yemek sonrası kendini beğenmiş bir şekilde patilerini ve bıyıklarını temizlemek üzere dışarı çıkmasından nefret ediyordu. Ama en azından Kedi o zaman güvendeydi. Kızıl Şimşek mamalar ve sütle öyle doymuş olurdu ki, yeniden kavga çıkarmayı düşünmeden önce, badi badi yürüyerek bir arabanın kaputuna yatıp iyi bir uyku çekerdi.

Sonra bir gün, kışın en karanlık ve soğuk zamanında Kedi, Rose'u buldu.

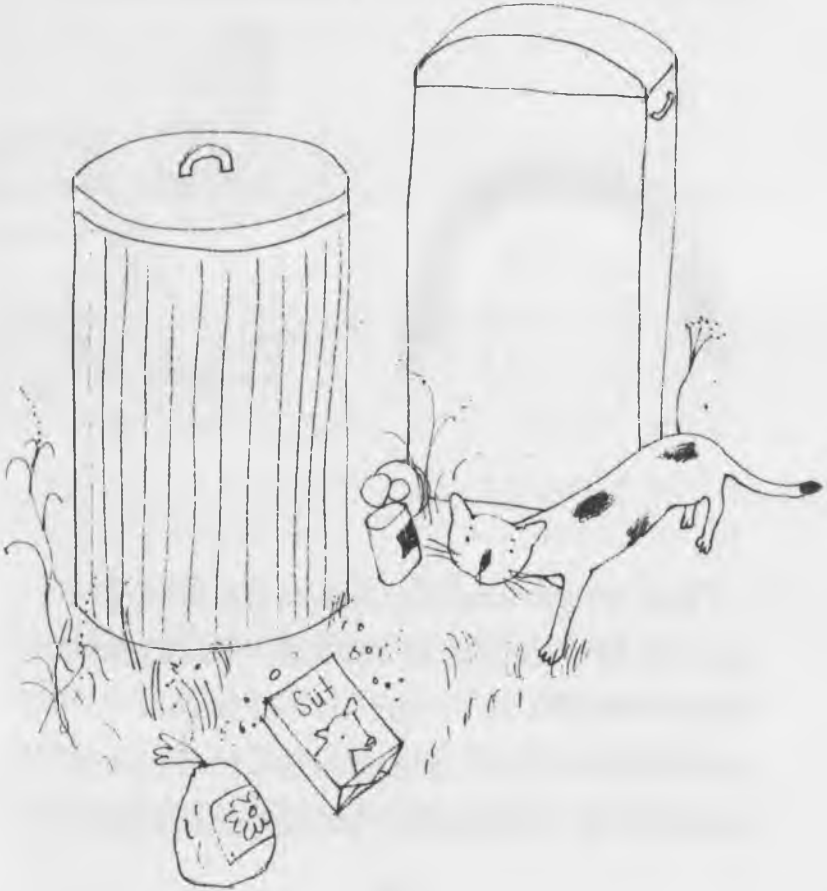

İkinci Bölüm

Kedi, rüyasında sıcacık kaloriferler ve sandık odaları görüyordu. Çalılıkların altında uyandığında, öylesine üşümüştü ki, kıvrılıp yeniden uyumaya, gördüğü rüyaya geri dönmeye çalıştı. Ama yararı yoktu. Midesi açlıktan gurulduyordu, çıkıp yiyecek bulması şarttı.

Dondurucu bir sabahtı, o kadar soğuktu ki buz tutmuş çimenler Kedi'nin patilerininin

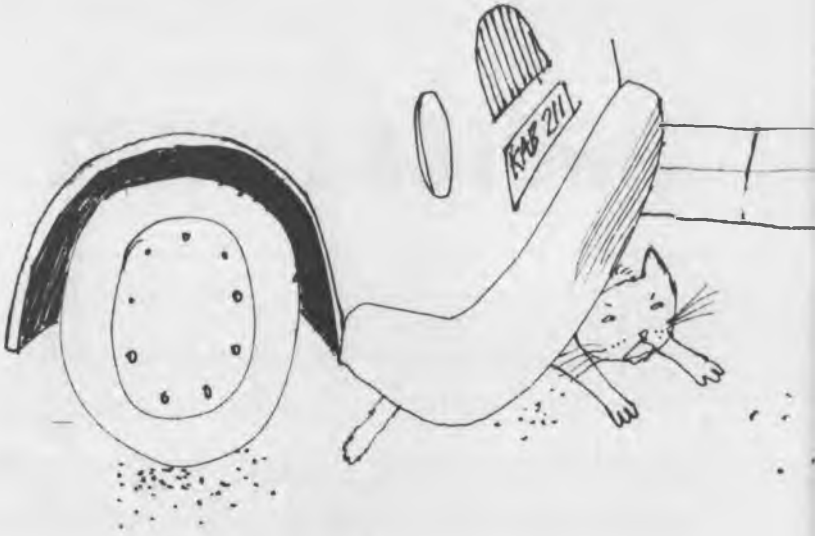
altında çıtırdıyordu. Bugün çöplerin toplanma günüydü, o yüzden birileri çöp kutularının kapaklarını açık bırakmış ya da kaldırıma bir şeyler düşürmüş olabilirdi.

Sonra:

“Miiigaaaaouooooouuuuu!”

Kızıl Şimşek’i bu, bir arabanın altından sinirle miyavlıyordu. Kedi, onun kısalmış yeşil gözlerinin nefretle parladığını gördü.

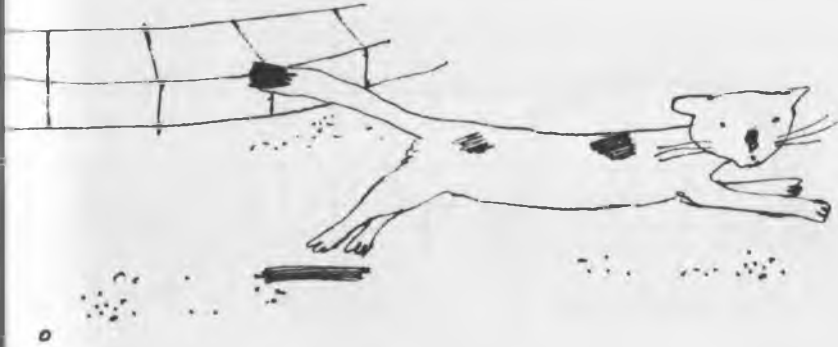

Daha iri görünebilmek için patilerinin uçlarında iyice yükseldi Kedi. Sırtındaki tüyler dikildi, kuyruğu tuvalet fırçası gibi kabardı. Kızıl Şimşek’i, onun sipsivri tırnaklarını ve dişlerini beklemedi, geçen

seferki dövüş yüzünden kulağı hâlâ acıyordu çünkü.

Ağzından küçük, ürkek bir "miyav" çıktı ve sonra koşmaya başladı.

Ok gibi fırladı.

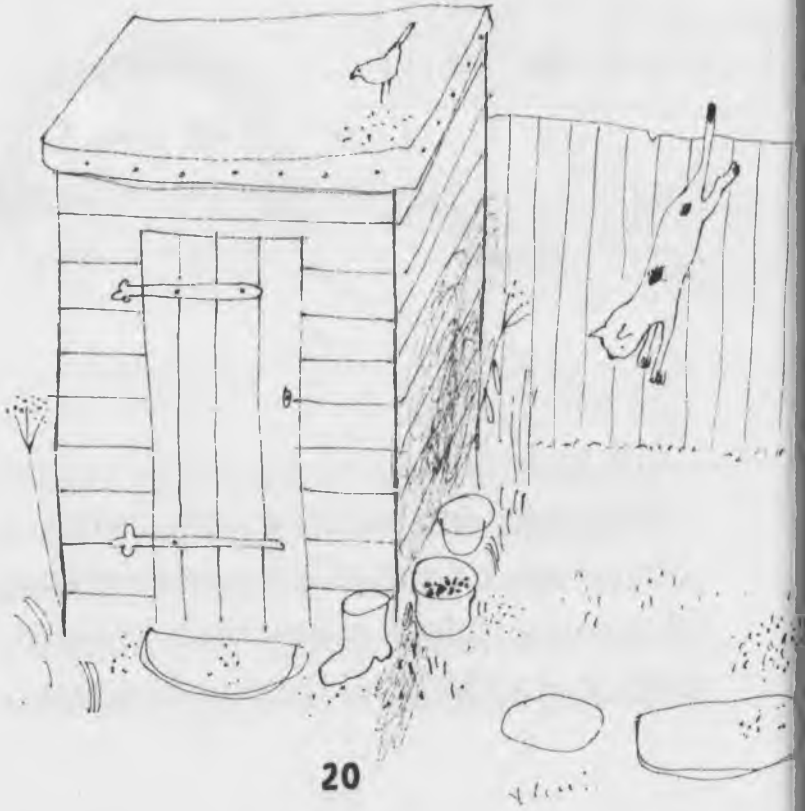

Çok hızlıydı.

Bütün kaldırım boyunca koştu, bahçe çitlerini aştı, bir garajın arkasından dolanıp tahta parmaklığın üzerine fırladı, yeniden aşağı atlayarak bir kulübenin arkasındaki

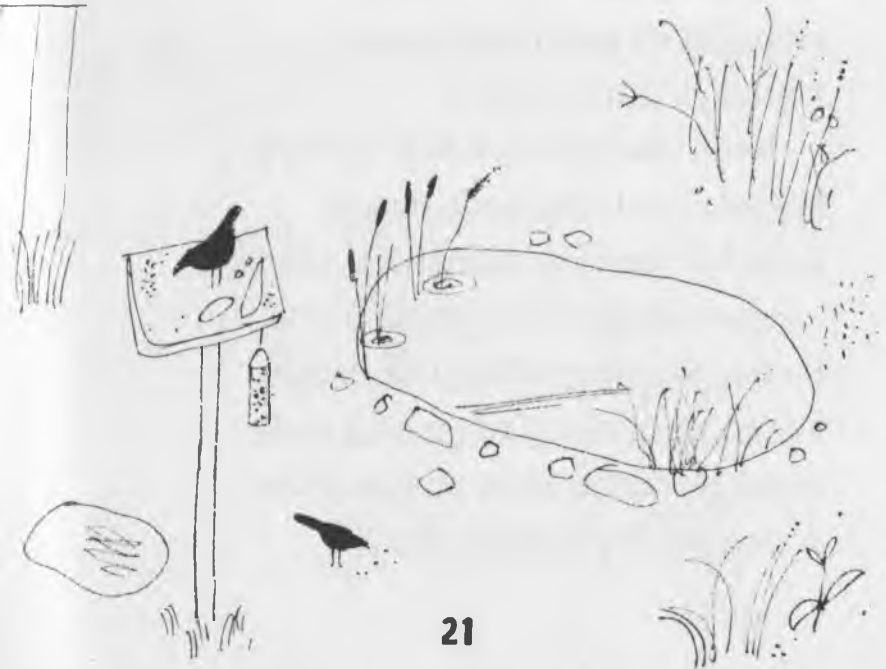
karanlık boşluğa sığındı. Orada nefes nefese büzülüp oturarak Kızıl Şimşek'ten gelebilecek herhangi bir sese kulak kabarttı.

Kuşların cıvıltısından başka ses duymadı. Anlaşılan burada güvendeydi. Onun bölgesinin dışına çıktığına göre, Kızıl Şimşek herhalde artık onu rahat bırakıp

arabanın altındaki yerine geri dönerdi.

Kedi yavaşça dışarı süzüldü. O kadar uzağa koşmuştu ki, daha önce bu bahçeye gelip gelmediğinden bile emin değildi. Bahçede donmuş bir süs havuzu, buz tutmuş çıtır çıtır çimenler, bir de kuş yemliğı vardı. Ve nefis bir koku.

Kedi'nin bıyıkları titreşti.

Sosisti bu.

Hem de pişirilmiş.

Sosisin sıcacık, tuzlu kokusu o kadar güzeldi ki ağzı sulandı. Kulübenin dibine yatıp cıvıldaayan kuşları seyretti. Serçeler ve sığırcıklar kanatlarını çırparak birbirleriyle tartışıyor, yemliğin üzerindeki sosis ve kızarmış ekmeğin en güzel parçalarını kapmaya çalışıyorlardı.

Kedi, olacağını umduğu şey için bekledi, beklediğine de değdi – uzun bir sosis parçasını halat çekme yarışındaki gibi bir o tarafa bir bu tarafa çekiştiren iki sığırcık, telaşla kanat çırpıp ciyاكلarken aynı anda sosisi bıraktılar. Sosis parçası döne döne çimenin üzerine düştü.

Kuşlardan biri sosisi kapmak için aşağıya uğmayı göze alamadan Kedi, hemen saklandığı yerden ıktı. Kuşlar tehlike çığlıkları attılar ve telaşla kanatlarını çırparak yemlikten uzaklaştılar. Kedi, sosis parçasını özenle dişlerinin arasına aldı. Onu kulübenin arka tarafına götürecek ve kimseye görünmeden rahatça yiyecekti.

Eğer gerçekten şanslıysa, kuşlar bir parça sosis daha düşürürlerdi.

Sonra, açık duran arka kapıdan bir ses yükseldi:

“Gel pisi pisi! Buraya gel kedicik!”

Kedi, dişlerinin arasındaki sosis parçasını düşürmeden, olabildiğince hızlı koştu. Kulübenin arkasında sosisi midesine öyle hızlı indirdi ki doğru dürüst tadını bile alamadı.

Onu çağıran kişi seslenmeye devam ediyordu:

“Geri gel pisi pisi!
Sana kötü bir şey yapmayacağım!”

Seslenen, mantosuyla atkısına sımsıkı sarınmış, yuvarlak yüzlü, kızıl saçlı bir kadındı. Sesi çok tatlıydı. Kedi cesaretini toplayıp kadına yaklaştı. Kadın çömeldi, onu okşamak üzere elini uzattı. Okşanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, Kedi dayanamadı ve sürüne sürüne kadına biraz daha yanaştı.

“Ah zavalıcık! Açlıktan bayılacak gibi görünüyorsun! Hadi Benekli Surat, gel de sana biraz yiyecek ve bir kap süt vereyim.”

İşte Rose’la tanışması ve isimlerinden birine kavuşması böyle olmuştu. Benekli Surat, kısaca Benekli.

MÜŞKÜL BAKIŞ

Üçüncü Bölüm

Rose ve Benekli çok iyi anlaştılar. Benekli günde iki öğün yemek yiyordu, ayrıca kuru maması ve sütü de eksik olmuyordu, bir kedinin isteyebileceği her şeye sahipti. Üzerinde uyuduğu kendine ait bir koltuğu bile vardı.

Tek sorun, Rose'un evinde uyumak için pek zaman bulamamasıydı. Rose yalnız yaşıyordu ama kız kardeşi sürekli ziyaretine

geliyor ve yanında iki çocuğunu da getiriyordu.

Kız kardeşi işteyken, çocukları Darren ve Daisy sık sık kendi başlarına Rose'a geliyorlardı. Hepsi, yani Rose, kız kardeşi

ve onun çocukları enerjik ve yeni fikirleri olan kişilerdi.

Bütün aile kedileri çok seviyordu, özellikle de oyuncu kedileri. Sürekli masatenisi topunun peşinde koşan, oyuncak farelerini kovalayan, bir parça iple saatlerce oynayan kedilere bayılıyorlardı. Merdivende yukarı aşağı koşan, yorganların arasına saklanmaya çalışan kedileri

çok seviyorlardı. Elma ağaçlarında tırnaklarını bileyen ve incecik dalların üzerinde ip cambazı gibi yürüyen kedilere çıldırıyorlardı.

Benekli, bitkin düşene kadar hopladı, zıpladı, pati attı, fırladı, tırmandı ama çocuklar hep daha fazlasını istediler.

Darren, "Masatenisi topu nerede?" diye sorardı.

Daisy ise, "Yok yok! Onu bu oyuncakla oynatalım," derdi.

Benekli, nankörlük etmek istemediğinden onların her istediğini yapmaya çalışırdı. Ama çocuklar bir kedinin ara sıra uyuması gerektiğini anlamıyorlardı.

Günün birinde kendini o kadar yorgun hissetti ki, evde uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Kimselere görünmemek ve kandırılıp kıpır kıpır, yeni bir oyuna katılmamak için büyük çaba harcayarak evden dışarı süzüldü, Rose'un bahçesinin en arkasında kıvrılıp uyuyabileceği bir yer aradı.

Onun saklambaç oynamak istediğini
sanan Darren ve Daisy ise peşine takıldılar.

“Benekli! Benekli Surat! Seni bulacağız!”
diye bağırdılar.

Benekli, ay saatinden önce ortaya çıkmamaya karar verdi. Ayva ağacının altına szldğnde itte bir delik olduğunu fark etti. Kocaman bir delik değildi bu. Tam Benekli'nin geçebileceği büyüklükteydi.

Kızıl Şimşek'e karşı gözlerini ve kulaklarını iyice açıp çalıların altından gizlice süzülünce kendini başka bir bahçenin çimlerinin üzerinde buldu. Çimenliğin oldukça ilerisinde bir ev görünüyordu.

Benekli, çöpin etrafından dolanırken bir adamın kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu. Arka kapı açıldı. Sürünerek daha yakına gitti ve içeri baktı. Anlaşılan bu evde yaşayan bir kedi yoktu, çünkü ne mama, ne süt kabı ne de bir kedi kilimi görünüyordu içerde. Ama oldukça güzel bir koltuk vardı. Yumuşacık yastığıyla çok çekici görünüyordu.

Benekli usulca mutfağa girdi ve koltuğun üzerine sıçradı. Güzelce kıvrılıp patileriyle yüzünü örttü, gözlerini sıkıca kapattı.

O kadar yorgundu ki adam mutfağa girip kapıyı kapattığında bile kaçmadı.

İşte Wilfred ile tanışması ve İki İsimli Kedi olması bu şekilde gerçekleşti.

Dördüncü Bölüm

Artık Benekli'nin iki evi ve iki sahibi olduğundan günleri oldukça hareketli geçiyordu.

Kendini enerjik hissettiğinde Rose'a gidiyordu. Uykusu geldiğinde ise Wilfred'in evinin yolunu tutuyordu.

Genellikle çalışma odasında işleriyle uğraşan Wilfred, Benekli rahatça girebilsin diye bir pencereyi açık bırakırdı. Tabii

Wilfred onu Benekli diye çağırılmıyordu.

Ona Mantar ismini takmıştı.

Onu pencerede gördüğünde, "Ah Mantar! Ben de nerelerde olduğnu merak ediyordum! Bugün nasılsın bakalım?" derdi.

Bir kediye Mantar isminin verilmesi size garip gelebilir ama Wilfred mantarın her türünü, her biçimde olanını çok severdi. O sıralar mantarlar ve zehirli mantarlar hakkında bir kitap yazıyordu. Tarlalarda ve ormanlarda dolaşır, örnekler bulmak için oldukça uzun zaman harcardı. Bunları mikroskopta inceler ve bulguları yazarak bilgisayarında epeyce zaman geçirirdi.

Karısı hayatını kaybettiğinden beri Wilfred yalnız yaşıyordu, bu yüzden de Mantar'ın arkadaşlığı onun için çok değerliydi. Onun etrafta koşup oynamaması umrunda bile değildi.

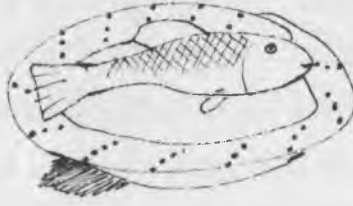
Mantar, mutlu bir şekilde eve yerleşmişti. Wilfred çalışırken, o da onun odasındaki rahat, sallanan koltukta saatlerce uyuyordu.

Artık düzenli bir programı vardı.

- Rose'un evinde ilk kahvaltı
- Wilfred'in evinde ikinci kahvaltı

- Wilfred'in sallanan koltuğunda uyku
- Saat on bir gibi Rose'un evinde yürüyüş
- Saat on iki sularında Wilfred'in salonunda salınma
- Rose'da süt ve atıştırma
- Daisy ve Darren'la oyun
- Süt ve öğlen yemeği
- Wilfred'de dinlenme

- Rose'da
ilk akşam
yemeği
- Wilfred'de
ikinci akşam
yemeği
- Uyku

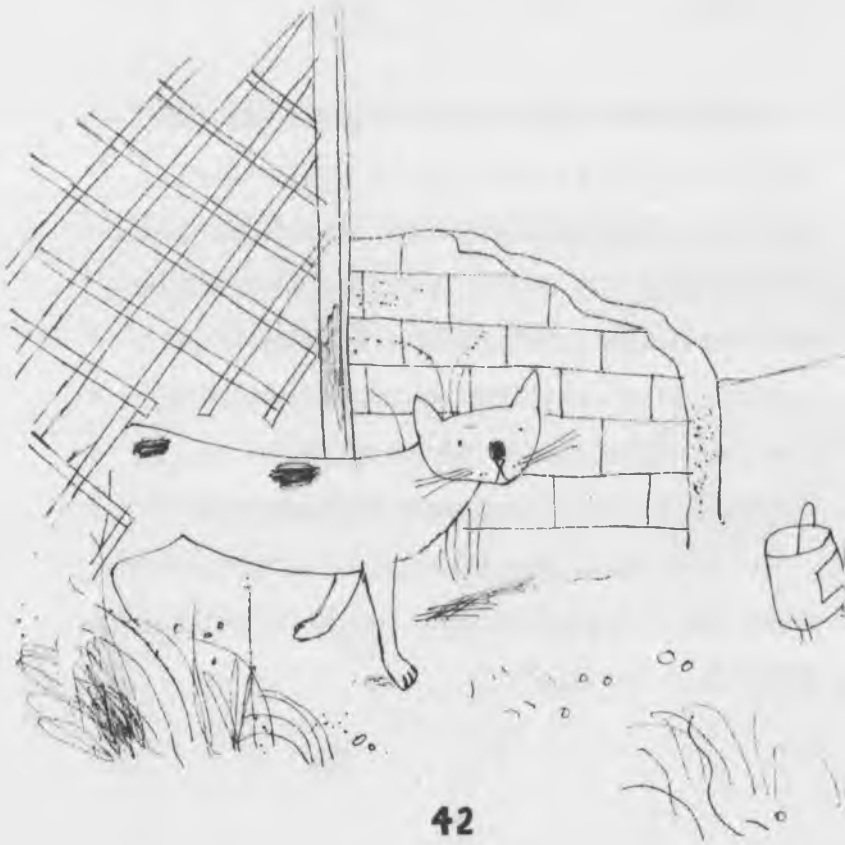
Kedi, Rose'da her gün değişik aromalı kedi mamaları yedi, cumartesileri de sardalye aromalı verildi ona. Wilfred'de ise her gün yaş mama, pazarları ise kuşbaşı morina balığı yedi. Wilfred'in kitap çalışmasının iyi gittiği günlerde, birlikte kaymak indirirlerdi midelerine.

Mantar tombullaşmaya başlamıştı.

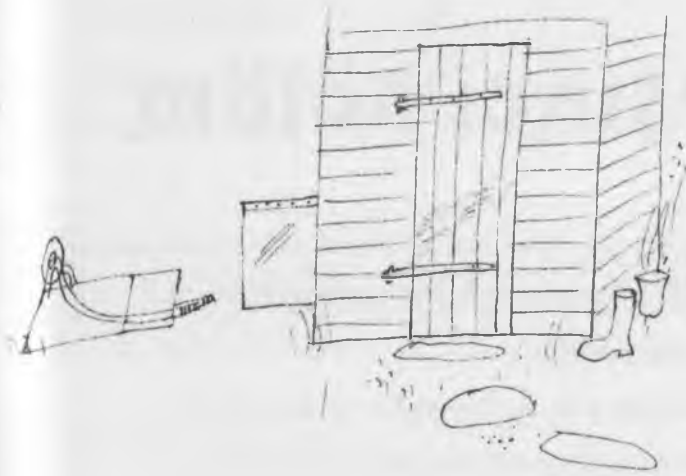
Bir zamanlar istenmeyen ve sevilmeyen sıska bir kedyken itteki delikten kolaylıkla geçerdi.

Şimdi şımartılmış Benekli ve iyi beslenen Mantar olarak işi zordu. Artık geçebilmek için nefesini tutması, göbeğini içine çekip bütün dikkatini toplaması gerekiyordu.

Ayrıca, her geçişte isminin değiştiğini de unutmamalıydı.

Derken bir gün, Benekli-Mantar başını
çok büyük bir derde soktu. Gerçekten çok
ama çok büyük bir dert...

Beşinci Bölüm

Benekli-Mantar açık bir kapı gördü mü hiç dayanamazdı.

Neredeyse yaz geliyordu ve Rose'un iki ev ötesindeki komşuları garajdan bahçe sandalyelerini dışarı çıkarıyorlardı.

Benekli-Mantar neler olduğunu keşfetmek üzere garaja girdi.

Hayatında böyle karman çorman bir

yer görmemişti.
Kesinlikle içeride
bir otomobilin
sığıacağı kadar
yer yoktu.
Boya kovaları,
duvar kâğıdı
ruloları, bahçe
malzemeleri,
koliler dolusu

eski kitap vardı. Noel süsleri, perdeler,
bir mangal ve içi tıka basa
alışveriş poşetiyle dolu
bir poşet gördü.
Köşelere atılmış,
birbirinin üstüne

yığılmış, bulunan
her boşluğa itilip
tıklmış bir sürü
eşya...

Bir kedi, ilgisini çeken bir karışıklık görünce ne yapar?

O da kendini eşyaların ortasına attı.

Benekli-Mantar, bir kuşa benzettiği toz alma sopasına pençe atarken, birden –

GÜM!

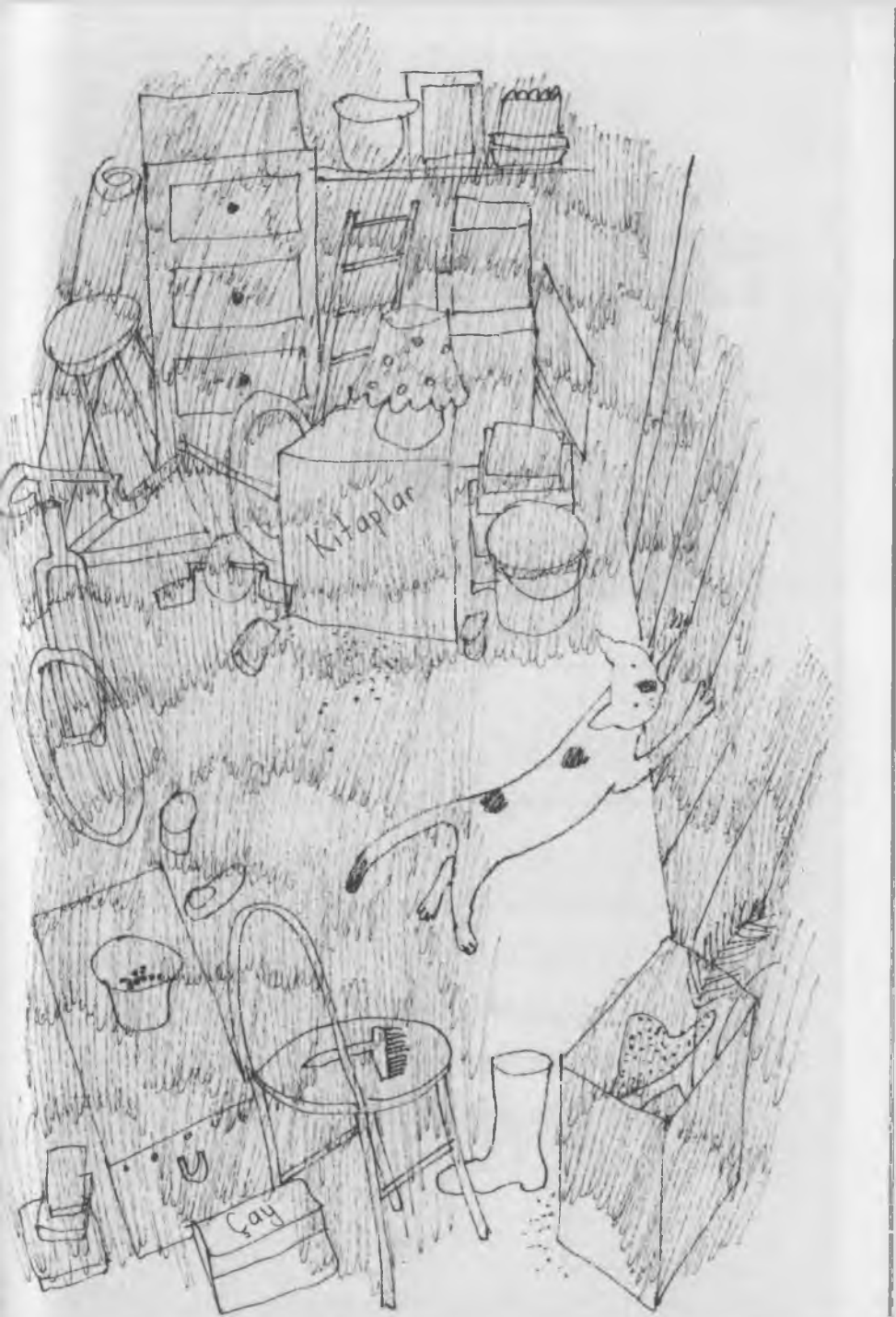
Garaj kapısı gürültüyle kapandı.
Ve kilitlendi.

Benekli-Mantar gözlerini kırıştırdı.

Garajın içi kapkaranlıktı. Sadece kapının kenarındaki aralıktan ince bir ışık sızıyordu.

Patileriyle kapıyı tırmıklamaya başladı. Hiçbir şey olmadı.

Miyavlamayı denedi, yine bir şey olmadı.

Bu kez biraz ağladı.

Sonra bir araba motorunun çalıştığını ve arabanın oradan uzaklaştığını duydu.

Kapana kısılmıştı.

Altıncı Bölüm

Rose'un evinin önünde Darren, "Benekli nerede? Bugün onu bir kez bile görmedik!" dedi.

"Onunla vedalaşmadan eve gidemeyiz," dedi Daisy.

Rose da, "Büyük olasılıkla bahçede etrafı kolaçan ediyordur ya da elma ağacına çıkmıştır," dedi. "Sakın onu merak etmeyin."

Kız kardeşinin arabası uzaklaşırken çocuklara el sallayıp içeri girdikten sonra Rose'un içine bir kurt düştü.

Benekli'yi kahvaltı saatinden beri görmemişti. Kahvaltısını etmiş, temizlenmiş, dışarı çıkmış ve bir daha ortalarda görünmemişti. Rose, Benekli'nin çay saati mamasını hazırlayıp arka kapıya çıktı ve bir çatalla Benekli'nin mama kabına vurmaya başladı. Benekli hiçbir öğünü atlamazdı.

"Heey Benekli Surat! Çay saati! En sevdiğinden, sardalye aromalı maman hazır! Haydi gel Benekli Surat!" diye seslendi.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir miyavlama ne de bahçe çitinde bir tırmık sesi duyuldu.

Bu çok garipti. Rose artık meraklanmaya başlamıştı. Seslendi durdu ama Benekli ortaya çıkmadı.

Wilfred çok verimli bir çalışma günü geçirmişti. Birisi ona çok nadir bulunan bir mantar türü olan *Boletus luridus* cinsinden örnek getirmişti ve kitabın yazımında birkaç sayfa ilerleyebilmişti.

Masasında arkaya dönmeden, "Hadi bakalım dostum Mantar," dedi. "Sanırım artık özel bir şeyleri hak ediyoruz, sence de öyle değil mi? Bana bir bardak içki, sana da bir çanak süt iyi gelir, ne dersin? Mantar? Hadi uyan!" dedi.

Oturduğu yerde dönüp arkasına baktı.

Mantar görünürde yoktu.

Wilfred yerinden kalktı. Onun yastığına dokundu, ılık bile değildi.

Durduğu yerde çenesini sıvazlayarak düşünmeye başladı.

Bir kere Mantar'ı bu sabah görmüştü,
Mantar bir çanak dolusu sütü bitirmişti.
Daha sonra onun sallanan koltuğa yerleşip
uyduğunu sanmıştı ama artık bundan
emin değildi.

Mutfağa doğru yürürken kendi kendine,
“Ne yapacağımı biliyorum,” dedi. “Soslu
etli mama. Bu onu geri getirir.”

Mantar hiçbir öğünü kaçırmazdı.

“Mantar! Mantar!” diye seslendi Wilfred arka kapıya çıkıp. “Yemek hazır! Sana şefin lezzetli etli mamasını öneriyorum, hem de yanında nefis sosuyla! Yemekten anlayan kedilerin damak zevkine göre özel hazırlanmış!”

Ses yok.

“Mantar! Mantar!” diye seslendi Wilfred.

Ses yok.

Artık gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Bahçeyi iki kez kontrol ettikten sonra, ön kapının anahtarını yanına alıp kediyi aramaya dışarı çıktı.

Yedinci Bölüm

Ve, diğer taraftan gelen Rose'la karşılaştı.

Rose, bütün bahçeleri, ağaçları ve dar sokakları aramıştı.

"Affedersiniz," dedi Rose, "kedimi arıyorum da, acaba onu gördünüz mü? Beyaz üzerine siyah benekli ve burnunda bir lekesi var."

“Ah, ne kadar garip bir tesadüf!” dedi Wilfred. “Ben de kedimi arıyorum, ismi Mantar ve aynı sizin anlattığınız gibi benekli bir kedi.”

“Benimkinin ismi Benekli, acaba birlikte kaçmış olabilirler mi?”

“Hımm. Sanmam. Mantar çok sakin ve evcil bir kedidir,” dedi Wilfred.

Rose bunun üzerine, “Hadi o zaman birlikte arayalım,” dedi.

Yol boyunca yürüdüler, sürekli, “Mantar! Benekli! Mantar! Benekli” diye seslenerek iki köşeyi dönüp Rose’un sokağına saptılar.

“Şurada bir kedi var!” diye haykırdı Rose, ama o sadece Kızıl Şimşek’ti. Duvarın üzerinden onları izlerken pek kibirli bir hali vardı.

Sonra Rose ansızın endişelendi.

Olduğu yerde durdu. Wilfred'e dönerek,
"Acaba sizin kediniz Mantar benimkini
korkutup kovalamış olabilir mi?"

Wilfred bu söze alındı.

“Sizi temin ederim ki hanımefendi, benim kedim çok uysal, sakın ve kibardır. Asla bu tür şeyler yapmaz. Belki de sizin kediniz Benekli, onu kandırıp kaçırmıştır.”

Rose, omuzlarını dikleştirdi ve Wilfred’in gözlerinin içine baktı.

“Burada durup kedim hakkındaki suçlamalarınızı dinleyemem,” dedi sert bir şekilde. “Benim Beneklim tanıyabileceğiniz en tatlı kedidir. Oyuncudur, yaramazdır ve hayat doludur. Ama asla başka kedileri kandırıp evlerinden uzaklaştıracak bir kedi değildir.”

“Peki nasıl oluyor da iki kedi birden ortadan yok oluyor?” diye sordu Wilfred.

Birbirlerine gözlerini dikip bakmaya
başladılar.

Derken, yakındaki garajdan gelen kederli
bir ses duyular.

"Migaouvvvvuuuuuvvuouu!"

"Bu Mantar!" diye haykırdı Wilfred.

"Bu Benekli!" diye haykırdı Rose.

Rose hemen evin önüne koşup kapıyı çalmaya başladı.

Wilfred ise garaj kapısına gidip kulağını kapıya dayadı.

“Merak etme Mantar! Seni hemen çıkaracağız oradan!” diye seslendi.

Rose da, “Orada bekle Benekli! Seni kurtarmaya geliyoruz!” diye haykırdı.

Sekizinci Bölüm

Benekli-Mantar acıkmış ve susamıştı, sonra açlığı da susuzluğu da giderek arttı. Öğlen yemeği saati geldiğinde, Rose'un evindeki süt keyfini hatırladı. Öğleden sonra Wilfred'de yediği kuru mamalar geldi aklına. Akşam olduğunda ise her iki evde de yediklerini düşündü. Bütün bu düşünceler midesinin iyice kazınmasına neden oldu.

Ayrıca korkuyordu. Arabanın uzaklaştığını duymuştu. Arabadakiler bütün gün dönmeyebilirlerdi, hatta tatile çıkmış bile olabilirlerdi. O zaman onu kimse bulamazdı.

Sonunda yapılabilecek en mantıklı şeyi yaptı. Ortaya atılmış eski perdeleri buldu, patileriyle onları yoğurdu, üç kez etrafında döndükten sonra uykuya daldı.

Sonra –birkaç saat sonra diyebiliriz– karanlık, garip bir yerde uyandı ve bir an nerede olduğunu hatırlayamadı.

Karanlıktı. Küf kokuyordu. Her yer toz içindeydi. Ve dışarıya çıkabileceği bir kapı göremiyordu.

Böylece ağzını açtı ve kulakları tırmalayan ağlamaklı bir feryat çılgığı attı.

“Migaouvvvvuuuuuuuuouu!”

Bu ses garajda bir kedi korosu gibi yankılandı.

Bir anda dışarıda tartışan sesler duydu. Wilfred ve Rose’un sesleriydi. Sonra da yaklaşan ve fren yapan bir araba sesi.

Rose'un birisine, "Kedim garajınızda kilitli kalmış!" dediğini duydu.

Ardından Wilfred'in itirazı geldi.

"Hayır, içeride kalan benim kedim!"

Derken bir üçüncü ses, "Kaç kedi var içeride?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sadece bir, benimki," dedi Rose.

"Hayır, bir tane ama benimki," diye düzeltti Wilfred.

"Bakalım, göreceğiz," dedi diğer ses.

Benekli-Mantar'ın kilidin içinde dönen anahtar sesini duymasıyla, kapının ardına kadar açılması bir oldu. Park etmiş arabanın önündeki yabancının iki yanında Rose ve Wilfred duruyordu.

İkisi de aynı anda, "Bu benim kedim!" diye bağıldılar.

Benekli-Mantar bir an kararsız kaldı. Önce hangisine gitmeliydi?

Bu sorunun çözümlü yabancı adamdan geldi. Kediye kucaklayarak Rose'a döndü ve, "Bu sizin kediniz mi?" diye sordu.

"Evet, bu Benekli," diye yanıtladı Rose kendinden emin bir şekilde.

Adam bu kez Wilfred'e döndü. "Bu sizin kediniz mi?"

"Evet, bu Mantar," dedi Wilfred kesin bir ifadeyle.

"Benim kedim olduğunu kanıtlayabilirim," dedi Rose. "Çenesinin altına bakarsanız minik siyah bir nokta göreceksiniz."

Adam baktı. Gerçekten nokta vardı.

"Ben de kanıtlayabilirim," dedi Wilfred. "Sağ kulağına bakarsanız orada bir yara izi göreceksiniz."

Adam kontrol etti. Evet, yara izi de vardı.
Şaşkın şaşkın bir adama bir kadına baktı.

Rose elini uzatıp beneklinin başını okşadı.
Kedi mırıldadı.

Wilfred Mantar'ın çenesinin altını okşadı,
Kedi yine mırıldadı.

Bilmeceyi ilk çözen Rose oldu.

“Sizin bahçeniz benimkinin arkasında,
değil mi?” diye sordu Wilfred’e.

“Son zamanlarda kedinizin ne kadar şişmanladığının farkında mısınız?”

“Evet, fark ettim,” dedi Wilfred. “Bunun nedeni onun tanıdığım en tembel ve uyukucu kedi olması, bütün gün uyumaktan başka bir şey yapmıyor.”

“Yoo, o hiç de tembel değil,” dedi, Rose. “Masatenisi topuyla oynamaya, ağaçlara tırmanmaya, merdivenden inip çıkmaya bayılır. Bana sorarsanız şişmanlığının sebebi, kahvaltayı da akşam yemeğini de günde iki kez yemesi. Saat on bir ve öğleden sonra atıştırmalarını saymazsanız tabii.”

“Yani sizce, bu...”

“Evet, bu Benekli VE Mantar,” dedi Rose. Garajın sahibi hâlâ şaşkındı. “Yani şimdi bu *kimin* kedisi?” diye sordu.

Dokuzuncu Bölüm

Sonuçta şöyle oldu:

Tartışmaların sonunda, Rose ve Wilfred, Rose'un evine çay içmeye gittiler. Benekli-Mantar sardalye keyfi yaparken uzun uzun konuşular ve birbirlerinden hoşlandıklarını keşfettiler. Rose kendini bildi bileli beyaz benekli, kırmızı zehirli mantarlardan hoşlanırdı. Wilfred ise

Rose'un limonlu ve zencefilli kekinin tarifini aldı.

Bir sonraki hafta sonu Rose, Wilfred'in evine öğle yemeğine gitti. Yine uzun uzun sohbet ettiler.

Artık neredeyse her gün görüşüyorlar. Birbirlerinin evine gitmek için yolun etrafından dolaşmak zaman aldığından, çitteki deliği büyüterek iki ev arasında kestirme bir yol açtılar.

Benekli-Mantar buna “insan kapısı” diyor.

Hâlâ iki evde birden yaşıyor ama o kadar çok mama ya da kaymak yemediği için giderek zayıflıyor.

Ve onun artık tek bir ismi var.

Manli.

